

Hồi 11

Sợ Phi Sách Ma Quái

inh Hỷ quả thật đã đi rồi!

Y quả thật đã bỏ đi, không những đem theo con ngựa, còn đem theo vò rượu, để lại hai chữ trên xe:

- Tái kiến!

Tái kiến có nghĩa là, có lúc không bao giờ sẽ tái kiến.

- Tại sao y không nói gì đã bỏ đi? Có phải vì chúng ta bức bách y lên Ngạ Hồ Cương không?

Vương đại tiểu thư cắn chặt môi:

- Tôi không thể nào ngờ được y là một kẻ hèn nhát sợ chết như vậy.

- Y nhất định không phải thế.

Đặng Định Hầu nói rất khẳng định:

- Y không từ giã đã bỏ đi, nhất định là có nguyên do.

- Nguyên do gì?

- Ta cũng không biết.

Đặng Định Hầu thở ra, cười khổ nói:

- Ta cứ ngỡ ta đã hiểu biết rất rõ về y.

Vương đại tiểu thư nói:

- Nhưng ông đã nghĩ lầm.

Đặng Định Hầu thở dài:

- Y thật là một người khó hiểu, chẳng ai đoán được trong bụng y nghĩ gì.

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi nghĩ nhất định y có biết Bách Lý Trường Thanh, không chừng có quan hệ gì đến Bách Lý Trường Thanh là khác.

Đặng Định Hầu nói:

- Xem ra có vẻ có tý quan hệ, thật ra nhất định là không.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ông biết sao?

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Tuổi tác của hai người chênh lệch quá xa, nhất định không thể có cách gì kết bạn với nhau.

Vương đại tiểu thư nói:

- Không chừng họ không phải là bạn bè, không chừng y quả thật là con của Bách Lý Trường Thanh.

Đặng Định Hầu bật cười.

Vương đại tiểu thư nói:

- Ông cho là chuyện không thể được sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bách Lý Trường Thanh là một quái nhân, không những trước giờ y không có vợ con gì, thậm chí ta còn chưa bao giờ thấy y nói chuyện với một người đàn bà nào.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Y chán ghét đàn bà?

Đặng Định Hầu gật gật đầu, cười khỏ nói:

- Không chừng cũng vì lý do đó mà y mới thành công như vậy.

Y biết nói ra câu đó có hơi lỡ lời, lập tức lại nói tiếp:

- Không chừng Đinh Hỷ cũng đến Nga Hổ Cương.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Tại sao y không muốn đi với chúng ta?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì ta đã bị thương, cô...

Vương đại tiểu thư vênh mặt lên nói:

- Còn vũ công của tôi thì quá dở, y sợ liên lụy chúng ta, vì vậy thà đi một mình.

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thư cười nhạt hỏi:

- Ông thật tình nghĩ y là người có nghĩa khí lắm?

Đặng Định Hầu hỏi ngược lại:

- Cô nghĩ là không?

Vương đại tiểu thư nói:

- Nhưng y cũng phải biết, dù y có đi trước, chúng ta cũng nhất định sẽ theo sau đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chúng ta?

Vương đại tiểu thư nhìn lom lom vào y hỏi:

- Không lẽ ông cũng muốn tôi đi một mình?

Đặng Định Hầu bật cười, cười khỏ.

Cả đời y, tiếp xúc với không biết bao nhiêu người đàn bà, trước giờ, y chưa bao giờ biết nói một câu từ chối với người đàn bà nào yêu cầu y điều gì.

... Không chừng cũng vì vậy mà đàn bà cũng ít khi từ chối y.

- Ông rốt cuộc có đi hay không?

- Dĩ nhiên là đi.

Đặng Định Hầu cười khỏ, nhìn nhìn đôi giày đi đã muốn mòn hết đế của mình.

- Gần đây cái bụng của ta cũng có vẻ hơi lớn ra, phải nên đi bộ tý đỉnh.

- Ông đi không nổi, tôi sẽ cõng ông.

- Ý của cô có phải là, đến lúc cô đi không nổi, ta cũng sẽ cõng cô?

- Có phải chúng ta đi tìm lão Sơn Đông trước?

- Ừ.

- Ông biết lão Sơn Đông là ai không?

- Không biết.

- Tôi hy vọng cái lão Sơn Đông này không đến nỗi già quá, trước giờ tôi không thích nói chuyện với mấy ông già lắm.

- Không lẽ cô không nhận ra ta là ông già đây sao?

- Ông mà là ông già, tôi đã thành bà già rồi.

Nếu hai người có nhiều chuyện để nói với nhau, kết bạn đồng hành, dù đường có xa bao nhiêu, cũng không thấy đến nỗi gì xa lắm.

Do đó bọn họ không mấy chốc đã đến Ngạ Hồ Cương.

Bọn họ không trực tiếp lên thẳng núi, Đặng Định Hầu thương tích còn chưa khỏi hẳn, Vương đại tiểu thư cũng không phải là kẻ thô lỗ không biết sống chết là gì.

Dưới chân núi có một cái tiểu trấn, trong trấn có một cái quán bán bánh bao.

- Lão Sơn Đông, bánh bao ngon.

x X x

Quán bánh bao của lão Sơn Đông quả thật đã rất cũ, tấm biển bên ngoài, bàn ghế bên trong, thứ nào cũng đen xì cả lên.

Ông chủ quán, hầu bàn, nấu bếp đều là một người, người này tên là lão Sơn Đông.

Người này không già lắm, nhưng đã bị dầu mỡ nung đen thui, chỉ trừ lúc cười, mới lộ ra hàm răng trắng ớn.

Trừ bánh bao ra, lão còn làm gà nướng Sơn Đông.

Bánh bao rất lớn, gà nướng mùi vị cũng ngon lành, do đó tiệm làm ăn cũng rất khá giả.

Chỉ lúc nào mọi người đã ăn cơm tối xong, tiệm bánh bao đã đóng cửa, lão Sơn Đông mới có thì giờ rảnh rỗi, ngồi ăn hai cái bánh bao, vài cái chân gà, uống lai rai mấy ly rượu để lâu.

Lão Sơn Đông đang ngồi uống rượu.

Một người có may mắn rảnh rỗi ngồi uống ly rượu, có người khác lại phá rỗi, trong lòng sẽ không khỏi lấy làm bực bội.

Lão Sơn Đông hiện giờ trong lòng rất bực bội.

Quán bánh bao đã đóng cửa rồi, nhưng vì cửa nhỏ bên cạnh còn mở để thông gió, vì vậy Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thư bèn bước vào.

Lão Sơn Đông vênh mặt lên, trừng mắt nhìn bọn họ, xem hai người như hai con quái vật.

Vương đại tiểu thư cũng đang trừng mắt nhìn lão, cũng xem lão như một con quái vật...

Có khách vào tiệm, lại phùng mang trợn má lên trừng mắt nhìn, không phải là quái vật là gì nữa?

Đặng Định Hầu nói:

- Còn bánh bao không? Tôi muốn mua vài cái mới làm nóng hổi.

Lão Sơn Đông nói:

- Không có đồ nóng.

Đặng Định Hầu nói:

- Nguội cũng được.

Lão Sơn Đông nói:

- Nguội cũng không có luôn.

Vương đại tiểu thư nhin không nổi la lên:

- Quán bán bánh bao tại sao không có bánh bao?

Lão Sơn Đông trợn mắt trắng dã lên nói:

- Quán bánh bao dĩ nhiên là có bánh bao, quán bánh bao đóng cửa rồi, không có bánh bao, nóng lạnh gì cũng không có, nửa cái cũng không có.

Vương đại tiểu thư lại muốn nhảy dựng lên, Đặng Định Hầu đã giữ cô lại:

- Nếu Tiểu Mã và Đinh Hỷ lại đây mua, ông có hay không?

Lão Sơn Đông hỏi:

- Đinh Hỷ?

Đặng Định Hầu nói:

- Đây là gã Đinh Hỷ làm người ta vui thích đó.

Lão Sơn Đông hỏi:

- Người là bạn bè của y?

Đặng Định Hầu nói:

- Tôi cũng là bạn của Tiểu Mã, bọn họ kêu tôi lại đây.

Lão Sơn Đông trừng mắt nhìn y cả nửa ngày, bỗng bật cười:

- Quán bánh bao dĩ nhiên là có bánh bao, lạnh nóng gì đều có cả.

Đặng Định Hầu cũng phì cười nói:

- Có gà nướng không?

Lão Sơn Đông nói:

- Người muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Mùi vị gà nướng quả thật không đỡ tí nào, nhất là nước gà chấm, ăn với bánh bao, thật là làm cho người ta muốn nuốt luôn cả cái mùi của mình.

Lão Sơn Đông ngồi ăn chân gà, nhìn nhìn bọn họ ăn uống như voi như cọp, lão lộ vẻ rất đắc ý, mà hình như cũng rất thần bí.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Thêm một cái đùi gà nữa được không?

Lão Sơn Đông lúc lắc đầu, bỗng thở ra nói:

- Đùi gà thì các người ăn, chân gà chỉ có người bán hàng chịu khó nuốt vào.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Tại sao ông không ăn?

Lão Sơn Đông lại lắc đầu nói:

- Ta không dám.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Vậy chắc ông là người rất giàu có?

Lão Sơn Đông hỏi lại:

- Cô xem tôi có giống như một người giàu có không?

Lão không giống.

Từ đầu đến chân đều không giống.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Tiền ông kiếm được đi đâu hết?

Lão Sơn Đông nói:

- Thua bạc hết cả, ít nhất quá nửa là thua cái tên tiểu tử Đinh Hỷ đó.

Vương đại tiểu thư cũng bật cười.

Lão Sơn Đông trợn ngược cặp mắt trắng dã lên nói:

- Ta biết các người nhất định coi ta là quái vật, thật ra...

Vương đại tiểu thư cười nói:

- Thật ra ông vốn là một quái vật đấy thôi.

Lão Sơn Đông cười lớn, nói:

- Nếu không phải quái vật, tại sao lại đi kết bạn với gã Đinh Hỷ?

Lão nhìn lên nhìn xuống quan sát Vương đại tiểu thư một hồi, lại nói:

- Hiện tại ta mới tin các ngươi là bạn bè của y, nhất là cô.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Bởi vì tôi cũng là một quái vật?

Lão Sơn Đông uống hết ly rượu, mỉm cười nói:

- Nói thật với cô, cô quái đản tới mức độ đủ tư cách làm bà vợ của tên tiểu tử đó.

Vương đại tiểu thư đỏ hồng cặp má lên, nhưng cô còn nhịn không nổi phải hỏi:

- Tôi có chỗ nào quái đản?

Lão Sơn Đông nói:

- Cô nổi giận lên còn la lối om sòm hơn cả ai, nói chuyện gì cũng hung dữ hơn cả ai, ăn như một gã đàn ông, uống rượu còn hơn hai gã đàn ông; có điều nhìn tới nhìn lui, nhìn qua nhìn lại, cô chẳng có mùi vị gì là đàn ông, cô vẫn mùi phàn mùi là một người đàn bà không thiếu mấy may.

Lão lại thở ra, nói tiếp:

- Cỡ hạng đàn bà con gái như cô, nếu không quái đản thì sao mới là quái đản?

Vương đại tiểu thư đỏ mặt cười cười.

Cô bỗng phát giác ra, lão già dơ dáy xấu xí này thật cũng có chỗ dễ thương của lão.

Lão Sơn Đông lại uống thêm một ly rượu nữa, nói:

- Hai hôm trước, cái cô đi với Tiểu Mã mặt mày cũng xinh lắm, với lại hiền nữa, lại chịu chuộng, nhưng để ta chọn, ta sẽ chọn cô làm vợ ngay.

Đặng Định Hầu sợ lão nói tiếp, lập tức hỏi:

- Tiểu Mã đã lại đây rồi sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Không những lại rồi, còn ăn mất hai con gà nướng, mười cái bánh bao lớn.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Bây giờ bọn họ đang ở đâu?

Lão Sơn Đông nói:

- Lên núi rồi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Y có nhắn gì với ông không?

Lão Sơn Đông nói:

- Y muốn ta gặp các ngươi, lập tức thông tri cho y biết ngay. Cái gã tiểu tử Đinh Hỷ tại sao bây giờ còn chưa lại?

Vương đại tiểu thư bắt đầu cắn môi... Người nào biết cô, đều rất lấy làm lạ, cô mà tức giận là cắn môi, tại sao đến bây giờ cặp môi của cô còn chưa bị cắn đứt ra?

Đặng Định Hầu lập tức giành trả lời:

- Bây giờ chúng tôi đã lại, ông làm sao thông tri cho y biết được vậy?

Lão Sơn Đông nói:

- Những ngày gần đây, tình hình trên núi tuy đã có chỗ thay đổi, nhưng y vẫn còn vài người bạn, tình nguyện làm thông tin giùm.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Y còn có bao nhiêu bạn bè như vậy?

Lão Sơn Đông thở ra nói:

- Nói thật với người, chỉ còn có một người.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người đó là ai?

Lão Sơn Đông nói:

- Phan Mệnh Hồ Cương.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hồ Lão Ngũ?

Lão Sơn Đông nói:

- Chính là y.

Vương đại tiểu thư nhin không nổi xen vào:

- Gã Hồ Lão Ngũ này là ai vậy?

Đặng Định Hầu nói:

- Người này kiêu hãn dũng mãnh, năm xưa cùng với Thiết Đám Tiểu Nghị xưng thành Hà Tây Song Hùng, có thể nói là một tay hảo hán trong nhóm hắc đạo.

Lão Sơn Đông xen vào:

- Mỗi tối y đều lại đây.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Lại đây làm gì?

Lão Sơn Đông nói:

- Lại đây mua gà nướng.

Vương đại tiểu thư bật cười hỏi:

- Cái vị hảo hán trong nhóm hắc đạo này, mỗi ngày lại đây mua gà nướng?

Lão Sơn Đông tít mắt lại cười, cười có chỗ muốn kỳ quái:

- Tuy mỗi ngày y lại đây mua gà nướng, nhưng chính mình lại không được ăn.

Vương đại tiểu thư cười hỏi:

- Bộ gà nướng mua cho bà vợ y ăn sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Không phải cho bà vợ, cho bạn bè.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Thiết Đám Tiểu Nghị?

Lão Sơn Đông nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thư nói:

- Xem ra người này không những là hảo hán, mà còn là hảo bằng hữu.

Hiện tại, đêm đã khuya, trên đường phố vắng lặng, bỗng nhiên có tiếng cóc cóc cóc vọng lại.

Lão Sơn Đông nói:

- Đến rồi.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ai đến rồi?

Lão Sơn Đông nói:

- Phanh Mệnh Hồ Lão Ngũ.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Y không phải là ngựa, sao đi đường lại có tiếng gì kêu cóc cóc cóc vậy?

Lão Sơn Đông không trả lời, bên ngoài tiếng động càng lúc càng lại gần, một người lưng khòm khòm bước vào quán.

Y khòm lưng, không phải là đang chào ai, mà vì lưng của y khòm xuống không thẳng lên được.

Thật ra tuổi tác của y không lớn gì lắm, nhưng nhìn có vẻ là một lão già bảy tám chục tuổi, cả đầu bạc phều, mặt đầy sẹo, mắt bên trái bị một miếng vải đen, tay phải cầm một cây gậy, y vào đến nơi đã thở dốc, vừa ho lên sù sụ.

Người này lại là Phanh Mệnh Hồ Lão Ngũ kêu hân dững mãnh đấy sao? Là tay hảo hán nổi danh bên hắc đạo đấy sao?

Vương đại tiểu thư đờ mắt ra.

Hồ Lão Ngũ dùng gậy điểm xuống mặt đất, cóc cóc cóc, bước lại, chẳng thèm nhìn lấy Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thư nữa con mắt.

Lão Sơn Đông cũng chẳng nói gì cả, từ phía sau quây lấy ra một bao đồ bằng giấy mỡ, rồi lấy một sợi dây bao gói đồ lại, còn thắt thành hai cái nút.

Hồ Lão Ngũ cầm lấy, quay người lại dùng gậy điểm xuống mặt đất, cóc cóc cóc, lại đi từng bước ra khỏi quán.

Chẳng nghe y nói một tiếng nào.

Vương đại tiểu thư nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Người này là Phanh Mệnh Hồ Lão Ngũ sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Tiểu Mã muốn y chuyển lời?

Lão Sơn Đông nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thư nói:

- Nhưng chẳng nghe ông nói gì cả?

Lão Sơn Đông nói:

- Chúng ta chẳng cần phải nói.

Đặng Định Hầu nói:

- Tiểu Mã nhìn thấy cái nút trên bao đồ ăn, lập tức sẽ biết chúng ta đã lại, và có hai người lại.

Lão Sơn Đông nói:

- Thì ra người cũng không ngu.

Vương đại tiểu thư nói:

- Nhưng Tiểu Mã ở trên núi nghe ngóng được gì cũng phải nói cho chúng tôi biết chứ?

Lão Sơn Đông nói:

- Y ở trên núi tạm thời còn chưa có chuyện gì, bởi vì Tiểu Nghị và y giao tình cũng rất thân mật, đợi đến lúc y có tin gì, Hồ Lão Ngũ cũng sẽ đem lại.

Vương đại tiểu thư gật gật đầu, cô bỗng thở ra, nói:

- Thật tình tôi nghĩ không ra, Phanh Mệnh Hồ Lão Ngũ tại sao lại ra nông nổi như vậy.
- Lão Sơn Đông uống hết ly rượu cuối cùng, chậm chậm đứng dậy, ánh mắt bỗng lộ ra một vẻ bi thương, một hồi thật lâu, mới từ từ nói:
- Bởi vì y là Phanh Mệnh Hồ Lão Ngũ, mà y mới ra nông nổi như vậy.

x X x

Ánh trăng chiếu âm đạm xuống mặt đường phố yên lặng. Đặng Định Hầu chậm chậm đi tới, Vương đại tiểu thư chậm chậm bước theo sau, ánh trăng chiếu xuống bọn họ làm thành hai cái bóng thật dài.

Lão Sơn Đông đã đi ngủ, hai cái bàn chụm lại là cái giường của lão.

- Queo qua con đường này, sẽ có một cái khách sạn. Năm phân tiền ngủ được một đêm. Những loại khách sạn ấy dĩ nhiên rất hỗn tạp.
- Những người đi Nga Hổ Cương, thường thường lại đó tìm các cô, các người nên để ý cẩn thận.

Vương đại tiểu thư không mang theo cây Bá Vương thương, cô không muốn làm cái đích cho người ta nhắm vào.

Đặng Định Hầu bỗng thở ra nói:

- Làm đạo tặc quả thật không dễ dàng gì, không liều mạng, không nổi danh được, mà liều mạng thì được gì nữa? Cả một thân đầy thương tích, đổi lại được những gì?

Vương đại tiểu thư nói:

- Làm bảo tiêu không phải cũng như vậy sao?

Đặng Định Hầu gượng cười một tiếng, nói:

- Những người qua lại trong giang hồ, ai cũng đều như vậy, trừ những người vận khí tốt một chút, cuối cuộc đời, không đi mua dùm gà nướng cho người khác, cũng bán gà nướng cho người khác.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ông xem lão Sơn Đông cũng từng qua lại trong giang hồ?

Đặng Định Hầu nói:

- Nhất định là vậy, do đó cho tới bây giờ, lão ta còn chưa sửa được cái tật của người trong giang hồ.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Cái tật gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Kim kỳ hữu tửu kim kỳ túy, mình thiên đích sự quản tha nương.

(Hôm nay có rượu hôm nay say, chuyện ngày mai lo làm mẹ gì)

Vương đại tiểu thư bật cười, nụ cười không khỏi có chút cay đắng:

- Vì vậy Đinh Hỷ rốt cuộc vẫn là người thông minh, trước giờ không chịu vì người khác liều mạng.

Đặng Định Hầu chau mày nói:

- Chuyện này quả thật quái lạ, quả thật y vẫn còn chưa lại đây.

Vương đại tiểu thư lạnh lùng nói:

- Chẳng có tí gì là kỳ lạ cả, tôi đã đoán trúng phúc là y sẽ không lại.

Đặng Định Hầu trầm ngâm một hồi, lại nói:

- Còn có một chuyện cũng rất quái lạ.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Chuyện gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Bọn người trên Ngạ Hồ Cương đã biết rõ ràng Tiểu Mã là tử đảng của Đinh Hỷ, vậy mà chẳng làm khó dễ gì tới y, không lẽ bọn họ muốn dùng Tiểu Mã để nhử Đinh Hỷ là con cá lớn lại đó?

Vương đại tiểu thư nói:

- Chỉ tiếc Đinh Hỷ không phải là cá, y là con hồ ly.

Một trận gió thoảng qua, xa xa nghe có tiếng ngựa hí truyền lại, hình như có lẫn tiếng chuông.

Bọn họ nghe có tiếng ngựa hí, âm thanh còn ở tận đằng xa, đi thêm vài bước nữa, tiếng chuông đã gần lại.

Con ngựa này chạy quá nhanh.

Vương đại tiểu thư vừa ngoặt qua góc đường, lập tức thấy bảng hiệu để đèn có đề mấy chữ:

- An Trú Khách Sạn.

Đặng Định Hầu bỗng chụp lấy tay cô, kéo nhanh vào một con hẻm cụt nhỏ tối tăm.

Cô bị kéo, muốn đứng cũng đứng không vững, cả người té dựa vào Đặng Định Hầu.

Ngực của cô mềm mại và ấm áp.

Trái tim của Đặng Định Hầu đập mạnh, đập thình thịch.

... Chuyện gì vậy?

Vương đại tiểu thư nhin không nổi muốn la lên, nhưng cô vừa mở miệng ra, đã bị Đặng Định Hầu lấy tay bịt lại.

Cánh tay của y tuy bị thương, sức lực không yếu đi tí nào.

Trái tim của Vương đại tiểu thư cũng đập thình thình lên, cô đã nghe bấy lâu nay cái tạt của mấy tay đại hành phú hộ.

Bọn họ thông thường chỉ có một cái tạt...

Đàn bà.

Không lẽ đó mới là bản mặt thật của y sao? Giờ phút này, nơi chốn này...

Vương đại tiểu thư bỗng co chân lại, dùng đầu gối đụng mạnh vào giữa hai bắp đùi của Đặng Định Hầu.

Đây không phải là vũ công gia truyền gì của nhà cô, đây là bản năng tự vệ phòng thân trời sinh của đàn bà.

Đặng Định Hầu đau quá muốn đổ mồ hôi hột ra, nhưng y vẫn không la lên tiếng nào, ngược lại còn hạ giọng nói nhỏ:

- Đừng mở miệng, đừng để cho người này thấy mình.

Vương đại tiểu thư thở phào một hơi, rốt cuộc cô phát hiện ra, đằng trước có hai con ngựa đang chạy nhanh lại, trong hai con có một con trên cổ có đeo một cái chuông tinh tinh tang tang kêu lên không ngắt.

Cũng chính ngay lúc đó, bình lên một tiếng, từ một góc khách sạn bỗng có một cái cửa sổ bị phá ra, một cái ghế dài bị ném ra trước, tiếp theo đó một người nhảy ra.

Khinh công của người này không tệ tí nào, y thò tay ra nắm lấy riềm nhà, lộn người bay lên nóc.

Người kỵ sĩ cười con ngựa có đeo chuông cười nhạt lên một tiếng, bỗng vung tay lên, một sợi dây trường sách dài vụt ra, khí thế còn nhanh hơn cả cung tên.

Người trên nóc tung thân lên tránh né, đáng lý ra đã tránh khỏi rồi.

Nhưng sợi phi sách đang bay bỗng như một con rắn độc, theo sát y, xoay hai vòng, lập tức bó người y lại.

Kỵ sĩ trên lưng ngựa lập tức hất tay một cái, sợi phi sách dài thu lại, người đó cũng bị kéo về theo.

Kỵ sĩ chạy theo sau đã chuẩn bị sẵn một cái bao bố, hai tay đưa ra, sợi phi sách lại vung lên, người đó bèn như một hòn đá bị hất vào trong bao bố.

Hai con ngựa không ngừng vó, lại tiếp tục chạy đi, trong chớp mắt đã quẹo qua một con đường, biến vào trong bóng tối, chỉ còn thừa lại tiếng chuông đang ngân lên, nghe vừa vui tai vừa kinh sợ.

Sau đó ngay cả tiếng chuông cũng ngưng bật.

Hai con ngựa chột đến chột đi, phảng phất như kỵ sĩ từ địa ngục về chiêu hồn người.

Vương đại tiểu thư nhìn muồn ngó cả mặt ra.

Thân thủ như vậy, phương pháp như vậy, thật là kinh khủng không thể tưởng tượng được.

Một hồi lâu, Đặng Định Hầu mới buông tay cô ra, thở phào một hơi thật dài nói:

- Lợi hại thật.

Vương đại tiểu thư bấy giờ mới thở ra một hơi dài nói:

- Vừa rồi y tung sợi phi sách đó là dây thừng hay y đang thi triển ma thuật vậy?

Dùng phi sách bắt người, không phải là một thứ vũ công gì cao thâm cho lắm, những đứa mục đồng ngoài quan tái, đứa nào cũng biết.

Nhưng gã kỵ sĩ lúc nãy dùng phi sách, thật tình quá nhanh, quá kinh sợ, giống hệt như một sợi phi sách ma quái.

Đặng Định Hầu trầm ngâm một hồi, từ từ nói:

- Thủ pháp như vậy, cô đã từng thấy ở đâu chưa?

Vương đại tiểu thư sáng mắt lên.

Cô đã thấy qua một lần.

Lúc Đinh Hỷ cứu Tiểu Mã ra khỏi trận đấu thương, y dùng thủ pháp cũng không khác gì lắm.

Đặng Định Hầu đã thấy qua hai lần.

Cây cờ Khai Hoa Ngũ Khuyển Kỳ của y đã từng bị sợi phi sách như con rắn độc này cuốn lấy.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Không lẽ người này là Đinh Hỷ?

Đặng Định Hầu nói:

- Không phải.

Đặng Định Hầu nói:

- Ông có biết y là ai không?

Đặng Định Hầu nói:

- Người này tên là Quán Sát Quán Mai Bao Tổng Chung.

Vương đại tiểu thư gượng cười lên một tiếng nói:

- Cái tên thật là kỳ quái, thật là đáng sợ.

Đặng Định Hầu nói:

- Người đó cũng rất đáng sợ.

Vương đại tiểu thư nói:

- Ngoại hiệu của người trong giang hồ, đa số tuy nghe kỳ quái dễ sợ, nhưng cái tên này, tôi chỉ nghe có một lần đã không thể nào quên được.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô chưa nghe qua bao giờ sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Chưa.

Đặng Định Hầu nói:

- Người giang hồ trong Quan nội, quả thật rất ít người nghe đến cái tên này.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Người này trước giờ vẫn ở Quan Ngoại?

Đặng Định Hầu gật đầu nói:

- Tên của y tuy nghe rất hung ác, y không phải là một tay ác đồ.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Người y giết mới là ác đồ, nếu có người nào làm chuyện gì ác độc cực kỳ, mà còn đang tiêu dao ngoài vòng pháp luật, y lập tức bùng xuất hiện. Y sẽ dùng phi sách bắt người đó, bỏ vào trong bao bố mang đi, người đó về sau sẽ vĩnh viễn thất tung luôn.

Ánh mắt của Vương đại tiểu thư loang loáng lên, cô nói:

- Không chừng chưa chắc y đã giết người đó đi, chẳng qua chỉ bắt đem về làm tay chân của mình.

Đặng Định Hầu cũng đồng ý:

- Rất có thể.

Vương đại tiểu thư nói:

- Những tên ác đồ ấy, vốn là những tên chuyện gì cũng làm được, vì cảm ơn y không giết mình, lại bị vũ công của y trấn áp, dĩ nhiên sẽ không tiếc vì y mà liều mạng.

Đặng Định Hầu cũng đồng ý.

Vương đại tiểu thư nói:

- Y ở trong bóng tối mua chuộc bao nhiêu người đó làm đồng đảng, ngoài mặt thì được cái hiệp danh trừ gian giết ác, không phải là nhất cử lưỡng tiện sao?

Đặng Định Hầu cười nhạt.

Hiển nhiên, y cũng đã nghĩ đến điếm đó.

Vương đại tiểu thư nói:

- Tên hung thủ thiên tài đó, không phải là cũng làm cái chuyện nhất cử lưỡng đắc sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thư càng sáng mắt lên, nói:

- Ông có nghĩ rằng, cái vị Quản Sát Quản Mai Bao Tổng Chung, rất có thể là một người trong Thanh Long hội không?

Đặng Định Hầu nói:

- Ừ.

Vương đại tiểu thư nói:

- Nếu là người bình thường, ắt hẳn sẽ không lấy cái tên Bao Tổng Chung như vậy, do đó...

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy cô nghĩ nhất định đây là một cái tên giả? Nói thật với cô, ta đã nghi ngờ đó là Bách Lý Trường Thanh từ lâu.

Vương đại tiểu thư chớp chớp mắt, cô ý hỏi:

- Trừ gian diệt bạo, vốn là chuyện khoan khoái lòng người, tại sao lại phải dùng tên giả đi làm?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì y là một người tiêu khách, thân phận không giống như một kẻ hiệp sĩ trong giang hồ, không khỏi có nhiều điều phải cố kỵ.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Còn gì nữa?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì y làm toàn những chuyện ám muội, vì vậy không khỏi trong lòng có chỗ không được thoải mái.

Vương đại tiểu thư nói:

- Y sợ những bí mật này có ngày sẽ bị bại lộ, thành ra trước hết phải để lại một con đường thoát thân.

Đặng Định Hầu nói:

- Y là một con người suy nghĩ rất chu đáo, tính tình rất cẩn thận.

Vương đại tiểu thư nói:

- Vì vậy Trường Thanh tiêu cuộc của y, mới là tiêu cuộc kinh doanh thành công nhất hiện giờ.

Đặng Định Hầu nói:

- Bản thân của y vốn là một người rất thành công, bất kể làm chuyện gì, đều không bao giờ sai trật.

Vương đại tiểu thư thở ra nói:

- Xem ra, chúng ta đều có lối suy nghĩ giống nhau.

Đặng Định Hầu nói:

- Xem ra, Bách Lý Trường Thanh cũng đã đến Ngọa Hồ Cương.

Vương đại tiểu thư cười nhạt nói:

- Quản Sát Quản Mai trước giờ hành tung vốn ở Quan Ngoại, Bách Lý Trường Thanh không lại đây, làm sao y có mặt ở đây?

Đặng Định Hầu nói:

- Từ chỗ đó có thể chứng minh được, hai người đó chỉ là một người.

Vương đại tiểu thư nói:

- Người lúc này y giết, ắt hẳn cũng là hảo hán trên Ngọa Hồ Cương, không chịu sự khống chế của y, muốn thoát khỏi bàn tay y kiểm soát, không ngờ rốt cuộc cũng bị chết dưới tay y.

Đặng Định Hầu nói:

- Lão Sơn Đông lúc nãy có nói, nơi đây thường thường có bọn huynh đệ Nga Hồ Cương qua lại, mong là bọn họ phát hiện ra thủ đoạn của y.

Vương đại tiểu thư nói:

- Tá đao sát nhân, giá họa người khác, vốn là bản lãnh ruột của y.

Đặng Định Hầu nói tiếp:

- Chỗ đáng sợ của y không phải chỉ có điểm đó.

Vương đại tiểu thư nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu trầm ngâm một hồi nói:

- Trên đời này, môn phái tuy nhiều, vũ công chiêu thức tuy mỗi chỗ khác nhau, nhưng cơ bản đạo lý, đều giống nhau, ví dụ như là...

Vương đại tiểu thư nói:

- Ví dụ như viết chữ vậy.

Đặng Định Hầu gật đầu nói:

- Đúng vậy, quả thật là như viết chữ vậy.

Thư pháp trên đời này lưu truyền cũng rất nhiều, người thì học Liễu Công Thúc, người thì học Nhan Lỗ Công, người thì học Hán Tiêu, người thì học Ngụy Bài, người thì chuyên về Tiểu Triện, người thì chỉ thích Chung Đĩnh Văn, người thì thích Hoàng Đình Tiểu Giải, người thì thích chữ thảo của Trương Húc.

Mỗi thứ thư pháp đều có mỗi kết cấu đặc thù, mỗi thứ xảo diệu mỗi kiểu, nhưng trên căn bản đạo lý, đều là một loại như nhau, chữ "nhất" là chữ "nhất", không thể viết thành "nhị", chữ "thập" trong chữ "khẩu" mới thành chữ "điền". Nếu viết chữ "thập" trên chữ "khẩu" lại biến thành chữ "cô" mất rồi.

Đặng Định Hầu nói:

- Nếu một người đã am thấu vũ công cơ bản và đạo lý, thì dù học vũ công của môn phái nào, nhất định cũng học một thành ba, tập một được gấp đôi, cũng như...

Vương đại tiểu thư nói:

- Cũng như một người đã học đi đứng rồi, sau đó học bò, dĩ nhiên là dễ dàng hơn.

Đặng Định Hầu vừa cười vừa gật đầu, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng, cô quả thật là một cô gái rất thông minh.

Vương đại tiểu thư nói:

- Cái đạo lý này tôi đã rõ lắm rồi, vì vậy tôi mới hiểu, tại sao Đĩnh Hỷ lần đầu tiên thấy Bá Vương thương, đã có thể sử dụng thương pháp của tôi đánh bại lại tôi.

Đặng Định Hầu nhắm mắt lại.

Hình như nãy giờ y đang tránh nói chuyện đụng tới Đĩnh Hỷ.

Vương đại tiểu thư lại thở ra nói:

- Tôi cũng biết ông không muốn nghi ngờ y, bởi vì y là bạn của ông, nhưng lúc nãy ông cũng đã nói rồi, y dùng sợi phi sách, thủ pháp cũng giống Bách Lý Trường Thanh như đúc.

Đặng Định Hầu không thể phủ nhận.

Vương đại tiểu thư nói:

- Vì vậy, chúng ta nhìn kiểu nào cũng thấy, Đĩnh Hỷ và Bách Lý Trường Thanh nhất định có một thứ quan hệ vừa kỳ quái vừa đặc biệt nào đó.

Đặng Định Hầu nói:

- Chỉ bất quá...

Vương đại tiểu thư ngắt lời y:

- Tôi biết, y không thể nào là con của Bách Lý Trường Thanh, nhưng y có thể là đồ đệ của Bách Lý Trường Thanh không?

Đặng Định Hầu thờ dãi, y cười khở nói:

- Ta không biết rõ, cũng không thể tùy tiện phán đoán, nhưng ta biết chắc chắn một chuyện.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Chuyện gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Bất kể Đinh Hỷ và Bách Lý Trường Thanh có quan hệ gì không, ta có thể bảo đảm rằng, y không hề có ý giúp Bách Lý Trường Thanh làm chuyện hung ác.

Vương đại tiểu thư nhìn y chăm chú, cặp mắt mỹ lệ cũng lộ vẻ khen thưởng và ngưỡng mộ.

Nam tử hán có nghĩa khí, đàn bà con gái ai ai cũng thích.

Bóng đêm mờ mênh, sao trời mờ nhạt.

Ánh mắt của cô sao mà ôn nhu.

Đặng Định Hầu bỗng phát giác trái tim của mình lại muốn đập mạnh trở lại, y lập tức bước ra khỏi ngõ hẻm:

- Chúng ta cũng nên tìm chỗ ngủ một giấc, sáng sớm mai còn chờ tin tức của Tiểu Mã ra sao.

Tiểu Mã sẽ có tin tức gì không đây?

Hiện tại không biết y còn đang yên ổn không? Có tra xét ra được chuyện gì về Ngũ Nguyệt Thập Tam không?

Ngũ Nguyệt Thập Tam có phải là Bách Lý Trường Thanh không?

Những vấn đề đó, hiện giờ còn chưa có ai trả lời rõ ràng, may mà ngày hôm nay đã sắp hết, còn có ngày mai.

Ngày mai lúc nào cũng đầy hy vọng.

- Chi bằng chúng ta trở về chỗ lão Sơn Đông, chắc thế nào cũng còn bàn dư ở đó.

- Nhưng phía trước là khách sạn đầy mà.

- Ta xem, khách sạn này dơ dáy quá, hỗn độn quá, tai mắt cũng nhiều, chúng ta phải nên cẩn thận một tý thì tốt hơn.

Vương đại tiểu thư bỗng bật cười:

- Có phải ông sợ một mình với tôi phải không?

Đặng Định Hầu cũng phì cười:

- Quả thật tôi có sợ một tý, lúc này cô đá cho một cái thật không nhẹ lắm.

Vương đại tiểu thư đỏ mặt lên.

- Thật ra ông cũng không nên sợ như vậy.

Cô bỗng nói.

- Sao?

- Bởi vì...

Cô ngẩng đầu lên, thu hết can đảm lại:

- Bởi vì tôi chỉ tính lợi dụng ông chọc giận Đinh Hỷ một chút, tôi vẫn thích y lắm.

Đặng Định Hầu rất kinh ngạc, nhưng không cảm thấy ngoài ý liệu.

Đây vốn là điều y đã tiên liệu trước, làm cho y kinh ngạc, chỉ bất quá vì y không ngờ Vương đại tiểu thư có dũng khí nói điều đó ra trước mặt mình.

Y chỉ còn cách cười khổ:

- Cô quả thật là một cô gái thẳng thắn quá chừng.

Wương đại tiểu thư lộ vẻ bối rối, cô đỏ mặt nói:

- Sau này tôi phát hiện ra ông là một người thật xuất chúng, có điều... có điều ông đã có gia đình, tôi chỉ có thể coi ông như đại ca thôi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô đang an ủi tôi đây à?

Wương đại tiểu thư lại càng đỏ mặt, một hồi thật lâu mới nói nhỏ nhẹ:

- Nếu như tôi chưa gặp y, nếu như ông...

Đặng Định Hầu ngắt lời cô, mỉm cười nói:

- Ý của cô tôi rất hiểu, được làm đại ca của cô, tôi thấy vui vẻ lắm.

Wương đại tiểu thư nhè nhẹ thở phào một hơi, hình như cô đã mở ra một cái nút thắt chặt cứng ngắt:

- Bởi vì tôi thích y, thành ra tôi mới sợ y làm chuyện mờ ám.

- Y không làm đâu.

- Tôi hy vọng vậy.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, trong lòng cảm thấy dễ chịu ra nhiều lắm.

Sau đó bọn họ mỉm cười bước ra khỏi con hẻm tối tăm, bấy giờ đêm đã quá khuya, bọn họ không phát hiện ra, đằng xa trong bóng tối, có cặp mắt sáng rực đang nhìn bọn họ.

Cặp mắt của ai vậy nhỉ?

- - - o O o - - -